

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 541/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného úradu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. OU-KE-OVVS2-2017/017767 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného úradu Košice (ďalej len „okresný úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. OU-KE-OVVS2-2017/017767.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa a predovšetkým z obsahu veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 290/2022 vyplýva, že 22. februára 2017 podala [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oznamovateľka“) na Krajskej prokuratúre v Košiciach trestné oznámenie na osobu sťažovateľa pre podozrenie z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice-Staré Mesto ČVS: ORP-615/SM-KE-2017 z 15. marca 2017 bola vec týkajúca sa trestného oznámenia oznamovateľky podľa § 197 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odovzdaná okresnému úradu

na prejednanie priestupku, lebo výsledky skráteného vyšetrovania preukazovali, že nejde o prečin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom. Okresnému úradu bol v súlade s uvedeným zaslaný aj spisový materiál.

3. Okresná prokuratúra Košice I listom z 30. marca 2017 vyžiadala spisový materiál sp. zn. ORP-615/SM-KE-2017 späť z dôvodu prokurátorského dozoru, ktorého výsledkom bolo vydanie záväzného pokynu prokurátora podľa § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku na začatie trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 Trestného zákona. Uznesením povereného príslušníka Policajného zboru Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice-Staré Mesto (ďalej len „policajť“) ČVS: OPP-615/SM-KE-2017 z 9. mája 2017 bolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a ďalším uznesením policajta ČVS: ORP-615/SM-KE-2017 z 29. novembra 2017 bolo sťažovateľovi vnesené obvinenie pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), c), d) a e) Trestného zákona. Obžaloba na sťažovateľa bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Košice I podaná na Okresnom súde Košice I 7. júna 2018. Z dôvodu oznámenej zaujatosti sudcov Okresného súdu Košice I vrátane sťažovateľom vznesenej námietky zaujatosti zákonného sudcu bola trestná vec sťažovateľa uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 Nto 18/2019 z 11. septembra 2019 odňatá Okresnému súdu Košice I a prikázaná Okresnému súdu Rožňava.

4. Sťažovateľ už vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 290/2022 v rámci konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 7 T 41/2018 vyjadril svoje podozrenie, že prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I nezákonne manipuloval s priestupkovým konaním, keď si spis vo veci sťažovateľa vyžiadal na jeho opätovné preskúmanie, dokonca nevytlúčil možnosť účelového dvojitého zaevidovania spisu na okresnom úrade z dôvodu manipulovania s konaním tak, aby nebolo umožnené okresnému úradu rozhodnúť o priestupku. Možnú nezákonnú manipuláciu s trestným konaním sťažovateľ videl už aj v samotnom fakte, že najprv bola vec posúdená tak, že nejde o prečin, a následne Okresná prokuratúra Košice I zmenila svoj názor a uložila záväzný pokyn začať vo veci trestné stíhanie s pravdepodobnou účelovou zmenou čísla konania na Okresnej prokuratúre Košice I. Sťažovateľ namietol, že došlo aj k zneužitiu práva na vznesenie obvinenia, keďže bolo celkom zrejmé, že má byť údajným páchatel'om prečinu, nebolo mu obvinenie vznesené hneď pri začatí trestného stíhania, čím sa mu v rozpore s ustálenou judikatúrou zabránilo uplatňovať jeho procesné práva obvineného, ako napríklad podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, zvoliť si obhajcu. Ústavný súd rozhodol o ústavnej sťažnosti sťažovateľa uznesením č. k. IV. ÚS 290/2022-16 z 1. júna 2022, ktorým ju odmietol pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) s poukazom na neskončenie konania pred Okresným súdom Rožňava a možnosti vyčerpania riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Trestného poriadku.

5. V ústavnej sťažnosti vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1378/2022 sťažovateľ atakuje parciálne časť konania týkajúcu sa okresného úradu, ktorému bola jeho trestná vec postúpená z dôvodu uznesenia policajta ČVS: ORP-615/SM-KE-2017 z 15. marca 2017, ktorý posúdil trestné oznámenie oznamovateľky ako priestupok a podľa § 197 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ho odovzdal na vybavenie okresnému úradu. Sťažovateľ sa domnieva, že okresný úrad v konaní vedenom pod sp. zn. OU-KE-OVVS2-2017/017767 pochybil, pretože konanie nebolo ani po vyše

niekoľkých rokoch ukončené vydaním meritórneho rozhodnutia alebo odložením veci. Sťažovateľ sa taktiež domnieva, že „Trestný poriadok neumožňuje opakovanú kontrolu spisu, ktorý je v kompetencii Okresného úradu Košice.“. Rovnako tak „zákon o prokuratúre neumožňuje okresnému prokurátorovi bez dôvodne meniť rozhodnutie jeho podriadeného prokurátora, ak ten už raz rozhodol a bol toho názoru, že v uvedenom prípade nejde o trestný čin, po tom čo sa oboznámil s uznesením policajtky zo dňa 15.03.2017.“. Podľa názoru sťažovateľa teda „napriek tomu, že nejde o rozhodnutú vec okresný prokurátor mal postupovať zákonne a mal čakať na rozhodnutie Okresného úradu Košice, pretože v danom štádiu kompetenciu prejednať priestupok mal Okresný úrad Košice.“. Navyše podľa predstáv sťažovateľa vedúca priestupkového oddelenia „konala nezákonne, pretože zákon o priestupkoch jej neumožňuje aby vrátila spis na opakovanú kontrolu, bez toho aby Okresný úrad Košice vykonal svoje právomoci podľa zákona o priestupkoch, ktorý je nadriadený správneho poriadku.“.

6. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol „rozhodnutie vo veci samej:

1. Postupom Okresného úradu Košice v priestupkovom konaní sp. zn. OU-KE-OVVVS2-2017/017767 boli porušené práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaných Ústavou... čl. 48 ods. 2 a Dohovorom... čl. 6 ods. 1.

2. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie 200000 eur, ktoré je Okresný úrad Košice povinný zaplatiť jemu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného úradu, ktorý v priestupkovom konaní vedenom pod sp. zn. OU-KE-OVVVS2-2017/017767 nevydal do času podania ústavnej sťažnosti meritórne rozhodnutie o priestupku, čím tak zároveň mal porušiť aj základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K náležitostiam ústavnej sťažnosti ustanoveným zákonom:

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

11. Ústavná sťažnosť musí podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde okrem už uvedených všeobecných náležitostí obsahovať aj a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, a d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

12. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020).

II.2. K porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020).

14. Vychádzajúc z predostretých podmienok konania pred ústavným súdom, a to predovšetkým z § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, je sťažovateľ povinný predložiť ústavnému súdu ústavne relevantnú argumentáciu koncentrovanú na pochybenie orgánu verejnej moci v jeho postupe alebo rozhodnutie tohto orgánu a pretavenú do právne záväzného petitu v podobe návrhu na rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej (§ 45 zákona o ústavnom súde) ako východiska určujúceho ďalší postup ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ namieta nesprávnosť (rozumej aj nezákonnosť) postupu okresného úradu v priestupkovom konaní (okolnosti uvedené v závere bodu 5 tohto odôvodnenia), o ktorom mal vedomosť už v roku 2017, teda pred viac ako piatimi rokmi, pričom ústavnú sťažnosť atakujúcu tento postup okresného úradu podal až teraz, v dôsledku čoho je už *prima facie* zřejmé podanie ústavnej sťažnosti (v časti týkajúcej sa porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) po uplynutí zákonnej lehoty, čo je samostatným dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

15. Vzhľadom na to, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť bez právneho zastúpenia, pričom o ustanovenie právneho zástupcu požiadal zo sociálnych dôvodov, vychádzajúc z materiálnej koncepcie ochrany základných práv vrátane možnej opodstatnenosti podanej ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nekonaním okresného úradu v konaní vedenom pod sp. zn. OU-KE-OVVS2-2017/017767, pristúpil ústavný súd k vecnému posúdeniu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v tejto jej časti. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti týkajúcu sa porušenia práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, vo vzťahu ku ktorej bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako oneskorene podaná, ústavný súd uvádza nasledujúce úvahy len nad rámec primárneho dôvodu svojho rozhodnutia, subsidiárne ako tzv. *obiter dictum*.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej a inej právnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma.

18. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti stabilne judikuje, že jeho úlohou ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci (vrátane záverov z nich plynúcich) len z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami veci vrátane postupu aprobovaného príslušnou právnu úpravou. Teda úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať činnosť, resp. právne závery orgánov činných v trestnom konaní, prípadne posudzovanie právnej perfektnosti ich meritorných rozhodnutí z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a z iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov ich „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08, I. ÚS 756/2016), ale dohliadať na zlučiteľnosť účinkov výkonu právomoci orgánov verejnej moci so základnými právami garantovanými prostredníctvom ústavy a kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, IV. ÚS 612/2018). Inými slovami, postup súdneho orgánu (alebo iného orgánu verejnej moci), ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 462/2012, III. ÚS 591/2013, I. ÚS 670/2014, IV. ÚS 464/2021).

19. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

20. Ústavný súd v prvom rade odkazuje na príslušnú zákonnú úpravu § 66 ods. 2 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení (ďalej len „zákon o priestupkoch“), podľa ktorej správny orgán vec odloží, keď sa o skutku vedie trestné stíhanie alebo konanie na inom príslušnom správnom orgáne. Podľa § 66 ods. 3 zákona o priestupkoch rozhodnutie o odložení veci sa nevydáva. O odložení veci sa upovedomí len poškodený. Podľa § 67 ods. 2 zákona o priestupkoch podkladom na začatie konania o priestupku je správa o výsledku objasňovania priestupku, oznámenie štátneho orgánu obce, organizácie alebo občana o priestupku, poznatok z vlastnej činnosti správneho orgánu alebo postúpenie veci orgánom činným v trestnom konaní.

21. V ďalšom ústavný súd poukazuje na všeobecné kompetenčné oprávnenia prokuratúry podľa § 3 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktorá je v rozsahu svojej pôsobnosti povinná vo verejnom záujme vykonať opatrenia na predchádzanie porušeniu zákonnosti, na zistenie a odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti za ich porušenie. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre pôsobnosť prokuratúry vykonávajú prokurátori trestným stíhaním osôb podozrivých zo spáchania trestných činov a dozorom nad zachovávaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania v rozsahu podľa osobitného zákona a v prípravnom konaní. Podľa § 30 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je oprávnený vykonávať v orgánoch verejnej správy previerky dodržiavania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v skončených veciach (ďalej len „previerka“). Napokon podľa § 6 ods. 1 zákona o prokuratúre nadriadený prokurátor je oprávnený a) vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh, b) vykonať úkony podriadeného prokurátora alebo rozhodnúť, že ich vykoná iný podriadený prokurátor.

22. Aplikáciou už prezentovaných východísk (body 17 a 18) a predostretej právnej úpravy ústavný súd uzatvára, že je zrejmé, že okresný úrad začal konanie vo veci priestupku na podklade uznesenia policajta ČVS: ORP-615/SM-KE-2017 z 15. marca 2017, ktorým mu bola podľa § 197 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku odovzdaná orgánom činným v trestnom konaní vec týkajúca sa trestného oznámenia oznamovateľky pre podozrenie z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b) a c) Trestného zákona. Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I bol ako bezprostredne nadriadený prokurátor prokurátora tej istej prokuratúry oprávnený vykonať úkony aj podriadeného prokurátora a preskúmať aj zákonnosť postupu podriadeného prokurátora v konaní o trestnom oznámení oznamovateľky vrátane posúdenia zákonnosti uznesenia policajta ČVS: ORP-615/SM-KE-2017 z 15. marca 2017 o odovzdaní veci podľa § 197 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Okresný úrad bol povinný poskytnúť súčinnosť pri výkone previerky prokurátora

vykonanej podľa § 30 ods. 1 zákona o prokuratúre, zároveň z dôvodu začatého trestného konania vo veci prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b), c), d) a e) Trestného zákona vec priestupku podľa § 66 ods. 3 v spojení s § 66 ods. 2 písm. b) zákona o priestupkoch odložiť. Postup okresného úradu bol teda nielen zákonný, ale aj ústavne súladný, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo by bolo dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (ak by nebola oneskorená). Tento záver sa vzťahuje aj na sťažovateľom označené právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého aplikácia orgánmi činnými v trestnom konaní vrátane orgánov verejnej moci v rámci konania o priestupku ani nie je možná, keďže sa tento článok týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014), čo nie je prípad sťažovateľa. Vecne negatívny záver o porušení dotknutého práva by však aj pri použiteľnosti označeného ustanovenia ako referenčnej normy vyznel rovnako.

II.3. K porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

23. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

24. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020).

25. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu je aj názor (IV. ÚS 102/05, I. ÚS 174/2017, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 356/2021), v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu tohto práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza.

26. Z obsahu tohto rozhodnutia je zrejmé, že postup okresného úradu bol ústavne súladný (body 20 až 22), pričom okresný úrad už od 6. apríla 2017 postúpil príslušný spisový materiál Okresnej prokuratúre Košice I, ktorá okresný úrad listom z 19. apríla 2017 informovala o jeho odstúpení na trestné konanie príslušnej súčasti Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice. V dôsledku uvedeného je teda zrejmé, že okresný úrad vo veci nekoná už od roku 2017 (podstatný je právny základ nemožnosti konať z procesných dôvodov v dôsledku vedenia trestného stíhania a sťažovateľovi následne aj vzneseného obvinenia, keď vec už nemohla byť prejednaná priestupkovo), v dôsledku čoho tak v konaní vedenom pod sp. zn. OU-KE-OVVS2-2017/017767 k prietahom dochádzať nemôže. Oproti tomu neobstojí nesprávny právny názor sťažovateľa, že odovzdanie veci policajtom okresnému úradu (bod 2 tohto odôvodnenia) bránilo neskoršiemu začatiu trestného stíhania o predmetnom skutku, a teda aj vzneseniu obvinenia jeho osobe, čo bolo sťažovateľovi na základe jeho žiadosti o informáciu oznámené Okresnou prokuratúrou Košice I 12. februára 2020 (s tým dôvetkom ústavného súdu, že samotné odovzdanie veci policajtom príslušnému orgánu na prejednanie priestupku nezakladá dôvod neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 Trestného poriadku). V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

27. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

28. Podľa § 37 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

29. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

30. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v celom jej rozsahu pre oneskorené podanie a zjavnú neopodstatnenosť nie je splnená druhá podmienka na postup ústavného súdu podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to že v právnej veci sťažovateľa nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. V dôsledku tohto záveru ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu majetkových pomerov sťažovateľa a sťažovateľom uplatnenej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel. Tým je

zároveň subsidiárne daný vo vzťahu k výroku 1 uznesenia aj dôvod na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2022

Ladislav Dudíť
predseda senátu